

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Martina Bobáka a Jana Ferfeckého ve věci

žalobkyně: **ESHG s.r.o.**, IČO 01536613
zastoupená advokátem Mgr. Marianem Pavlovem
oba sídlem Malé náměstí 125/16, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 32, 110 15 Praha 1

za účasti: 1. **ČEZ, a. s.**, IČO 45274649
2. **Elektrárna Dukovany II, a. s.**, IČO 04669207
obě sídlem Duhová 1444/2, 140 00 Praha 4
obě zastoupeny advokátem Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D.
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 18. 7. 2024,
čj. MPO58750/24/11200/01000,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 18. 7. 2024, čj. MPO58750/24/11200/01000, a rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 20. 5. 2024, čj. MPO 46464/2024, se ruší a věc se vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 19 456 Kč, a to do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Mariana Pavlova, advokáta.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Dne 5. 5. 2024 žalobkyně podala k žalovanému (povinný subjekt) žádost o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (informační zákon). Požadovala, aby jí poskytl První prováděcí smlouvu o spolupráci při výstavbě nového jaderného zdroje v lokalitě Dukovany v České republice ze dne 28. 7. 2020 mezi ČR a osobami zúčastněnými na řízení (smlouva). Znění smlouvy se domáhala v úplném rozsahu, případně maximálním možném rozsahu po zohlednění důvodů pro odmítnutí poskytnutí informace. Žalobkyně požadovala minimálně
 - a) neanonymizované znění stran 41 a 42 smlouvy, a
 - b) neanonymizované znění Přílohy D.
2. Žalovaný zčásti žalobkyni vyhověl. Přípisem ze dne 20. 5. 2025 jí poskytl požadované informace ze stran 41 a 42 smlouvy (vč. následně modifikovaných údajů). Téhož dne pak rozhodnutím MPO 46464/2024 (prvostupňové rozhodnutí) dle § 15 odst. 1 ve spojení s § 9 odst. 1 informačního zákona žalovaný odmítl žádost o poskytnutí informací, neboť požadované informace dle něj představovaly obchodní tajemství. Žalovaný obecně popsal právní úpravu (body 5-18), judikaturní východiska (body 20-23) i východiska testu proporcionality (body 24-28). Následně v bodě 29 uvedl, že okruh oprávněných osob je při realizaci práva na informace nutné vykládat velmi uvážlivě. Dle něj totiž informační zákon nelze vykládat tak, že „*kdokoli může žádat informace o čemkoli*“. Na to žalovaný volně navázal v bodě 39 prvostupňového rozhodnutí, v němž uvedl, že informační zákon postrádá ochranu před zneužitím získaných informací. Nezávisle na těchto dílčích závěrech žalovaný v bodech 30 až 37 zjišťoval, zda existuje důvod pro odmítnutí žádaných informací, které jsou obchodním tajemstvím. Uzavřel, že *nad rámec* již poskytnutých informací (ze s. 41 a 42 smlouvy) nelze požadované informace poskytnout, jelikož tomu brání § 9 odst. 1 informačního zákona. V bodech 34 a 35 popsal, že znečitelněné údaje ve smlouvě (zveřejněné v registru smluv) naplňují požadavky § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (občanský zákoník). V bodě 36 pak dodal, že

konkrétně požadovaná informace – úplné znění (bez znečitelnění) strany 65 První prováděcí smlouvy o spolupráci při výstavbě nového jaderného zdroje v lokalitě Dukovany v České republice – Příloha D a veškeré podklady pro jednotlivé agregované částky – ministerstvo nemůže poskytnout, neboť se jedná o údaje ve smyslu § 504 občanského zákoníku, tedy konkurenčně významné, určité a v příslušných kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.
3. V bodě 37 žalovaný odkázal na bod 22.2 smlouvy, dle něhož např. příloha D smlouvy tvoří obchodní tajemství, které nelze zveřejnit v registru smluv ani poskytnout v režimu informačního zákona. K tomuto obchodnímu tajemství vykonávají práva obě osoby zúčastněné na řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

4. Žalovaný také v bodě 41 uvedl, že strany smlouvy (viz bod 1 shora) uzavřely smlouvu pro první fázi projektu, která je financována ze zdrojů ČEZ, jenž nehospodáří s veřejnými prostředky. ČEZ financuje projekt za pomoci počátečních, příp. dodatečných vkladů do Elektrárny Dukovany II (bod 5.3 smlouvy).
5. Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila rozkladem, v němž mj. namítla, že žalovaný rezignoval na skutková zjištění a právní posouzení toho, které skutečnosti uvedené ve smlouvě jsou obchodním tajemstvím ve smyslu § 504 občanského zákoníku. Žalovaný měl přesvědčivě přezkoumat pojmové znaky obchodního tajemství u každé skutečnosti, u které je pochybnost, zda o obchodní tajemství jde, či nikoliv. Žalovaný dle ní pouze odcitoval zjevně neplatné ustanovení 22.2 smlouvy, aniž vysvětlil, které konkrétní skutečnosti jsou dle jeho přesvědčení obchodním tajemstvím. Až v závěru rozkladu se žalobkyně věnovala specificky údajům z rozpočtu (pozn. soudu: *příloha D smlouvy*) a následně také aplikaci § 9 odst. 2 informačního zákona, dle něž se za porušení obchodního tajemství nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci veřejných prostředků.
6. Ministr zamítl rozklad v záhlaví specifikovaným rozhodnutím (napadené rozhodnutí). Žalovaný dle něj detailně posoudil znaky obchodního tajemství, pročez ministr považoval nadbytečné toto posouzení opakovat. Připomněl, že smluvní strany se v čl. 22.2 smlouvy výslovně dohodly na utajení skutečností, které považují za obchodní tajemství (mj. finanční údaje v příloze D smlouvy s výjimkou celkové výše rozpočtu). Souhrnně uvedl, že požadované informace obsahují údaje o rozpočtu, nákladech, termínech apod, a to po jednotlivých letech 2020 až 2024, a tedy jde o obchodní tajemství. Důvodnou neshledal námitku týkající se skutečnosti, že realizace smlouvy je hrazena z veřejných prostředků a že z veřejných prostředků nakonec bude hrazen i rozdíl mezi nákladovou cenou elektřiny jaderného bloku a tržní cenou.

II. Žaloba a další podání

7. Žalobkyně napadla rozhodnutí ministra a u soudu se domáhá také informačního příkazu podle § 16 odst. 6 informačního zákona. Mj. zdůraznila, že po povinném subjektu požadovala úplné znění smlouvy vč. příloh v největším možném rozsahu a přinejmenším trvala na zaslání neanonymizovaného znění s. 41 a 42 smlouvy a strany 65 (příloha D). Nyní zejména namítá, že jak prvostupňové, tak napadené rozhodnutí nejsou dostatečně odůvodněná. Správní orgány měly přezkoumat pojmové znaky obchodního tajemství u každé znečitelněné skutečnosti a jejich naplnění přesvědčivě zdůvodnit. Tak se dle žalobkyně nestalo. Žalobkyně rovněž namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož se ministr nijak nevypořádal s námitkou nedostatku konkurenčního významu a neplatnosti ujednání čl. 22.2 smlouvy.
8. Povinný subjekt musí dle žalobkyně poskytnout informaci nehledě na ochranu obchodního tajemství, pokud se informace týká používání veřejných prostředků (§ 9 odst. 2 informačního zákona). K tomu dodala, že i pokud částky v příloze D smlouvy nehradí daňoví poplatníci, ti je nakonec hradit budou. Dle čl. 5.2 smlouvy se ČR zavázala, že po zahájení provozu uhradí rozdíl mezi nákladovou cenou povýšenou o marži dodavatele a aktuální tržní cenou.
9. Žalobkyně se podáním ze dne 30. 9. 2024 rovněž vyjádřila k usnesení ze dne 26. 9. 2024, čj. 14 A 44/2024-22, kterým soud rozhodl o vyloučení přílohy D a E z nahlížení do soudního spisu podle § 45 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Poukázala na znění § 45 odst. 4 s. ř. s, podle kterého nelze vyloučit ze spisu tu část, kterou soud bude provádět dokazování. Je-li mezi účastníky sporné, zdali se má poskytnout příloha D, pak je zřejmé, že tuto listinu musí soud provést. Proto žalobkyně žádala vydání usnesení, kterým soud zruší vyloučení daných listin z nahlížení. Předseda senátu této žádosti usnesením ze dne 21. 10. 2024, čj. 14 A 44/2024-42, nevyhověl, jelikož řízení o žalobě by ztratilo smysl, pokud by žádané informace žalobkyni v soudním řízení zpřístupnil.

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 17. 9. 2024 zopakoval důvody pro odmítnutí žádosti a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
11. Přípisy ze dne 9. 10. 2024 a 11. 10. 2024 oznámily Elektrárna Dukovany II a ČEZ, že budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení dle § 34 s. ř. s. Ve společném vyjádření ze dne 5. 11. 2024 navrhly zamítnutí žaloby. Zúčastněné osoby se podrobně vyjádřily k jednotlivým znakům obchodního tajemství. Mj. uvedly, že znak konkurenční využitelnosti je kritérium pravděpodobnostní. Jeho podstatou je zhodnocení, zdali posuzovaná skutečnost může zlepšit postavení jejího vlastníka na trhu. Zúčastněné osoby dodaly, že znaky obchodního tajemství je nutné interpretovat extenzivně. Poukázaly na velký finanční objem daných prostředků, strategický význam a zvýšené riziko zneužití. Zveřejnění informací by umožnilo identifikaci slabých míst či zjištění mechanismu cenotvorby, což by mohlo zúčastněné osoby konkurenčně zasáhnout. Neplatí argument vztahující se k jedinečnosti projektu v ČR. Žádané informace by bylo možné využít i v rámci jiných projektů zúčastněných osob. Proto by pro žalobkyni měla postačovat celková výše plnění, nikoli její rozpad dle jednotlivých aktivit a rozpočtových let. Poskytnutí celkové sumy považují osoby zúčastněné na řízení za naplnění účelu a smyslu práva na informace. Konkurenčně významné jsou i údaje o termínech plnění, jelikož jejich znalost by umožnila konkurenci načasování konkurenčního jednání, resp. ohrožení projektu. Kritérium ocenitelnosti je dle zúčastněných osob podobně jako konkurenční významnost hypotetickým kritériem. Informace o cenotvorbě je jistě vyjádřitelná v penězích, stejně jako dílčí části cen. Naplnění má být i kritérium běžné nedostupnosti, protože předmětem plnění smlouvy nejsou standardní výrobní postupy a obecně není dostupná konkrétní informace o cenotvorbě. Informace se navíc bezprostředně vztahuje k provozování závodu obou osob zúčastněných na řízení. Smluvní strany v tomto případě učinily zejm. právní kroky k utajování informací (čl. 22.2 smlouvy). Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16, nelze za veřejné prostředky považovat majetek korporace, ve které mají účast vedle státu i soukromé subjekty.
12. Žalobkyně na vyjádření zúčastněných osob reagovala replikou ze dne 25. 11. 2024. Zpochybňovala závěr zúčastněných osob o pravděpodobnostní povaze obchodního tajemství. Měla by být dána kvalita a síla konkurenční významnosti založená na aktuální tržní situaci, nestačí pouze potencialita. Pokud by platily závěry zúčastněných osob, mohl by povinný subjekt odmítnout poskytnutí informace z důvodu ochrany obchodního tajemství téměř kdykoli. Žalobkyně navíc nežádala údaje o cenotvorbě (konkrétním vzorci), nýbrž o výši nákladů, z nichž nelze zjistit cenový vzorec.
13. Dále ve vyjádření žalobkyně vyzvala zúčastněné osoby k vyčíslení hodnoty obchodního tajemství, pokud zúčastněné osoby tvrdí, že obchodní tajemství je ocenitelné. Dle žalobkyně informace nemůže být ocenitelná, pokud neexistuje konkurent, pro kterého by byla konkurenčně významná. Ustanovení čl. 22.2 smlouvy nadto dle žalobkyně není právním krokem směřujícím k utajení, strany dle ní před podpisem nečinily konkrétní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

kroky k utajení. Žalobkyně též připomněla, že dle judikatury je třeba poskytnout alespoň rámcovou informaci o předmětu plnění, je-li naplněno ustanovení § 9 odst. 2 informačního zákona. Touto rámcovou informací má být právě příloha D. Dle žalobkyně důvody pro odmítnutí poskytnutí informace nejsou absolutní, k čemuž odkazuje na závěry judikatury a odborné literatury. Povinný subjekt i soud by měl dle žalobkyně v rámci testu proporcionality zvážit, zdali neposkytnout informaci formální překážce poskytnutí informací navzdory.

14. Zúčastněné osoby reagovaly duplikou ze dne 12. 12. 2024. Žalovaný dle nich mj. ve skutečnosti provedl test proporcionality, který vyžadovala žalobkyně.

III. Právní názor soudu

15. Žaloba je včasná, podala ji osoba k tomu oprávněná. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů § 75 odst. 2 věta první s. ř. s., jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) ve spojení s § 51 odst. 2 s. ř. s. bez nařízení jednání. Za účelem tohoto rozhodnutí nebylo třeba ani provádět dokazování (viz dále).
16. Žaloba je důvodná.
17. Soud předesílá, že žalobou napadené i prvostupňové rozhodnutí obě obsahují jediný výrok, který je vnitřně neoddělitelný. Směřuje-li žaloba důvodně byť i jen proti části jediného výroku, soud takové rozhodnutí zruší celé [např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 29. 3. 2018, čj. 10 As 368/2017-71, bod 14, *České dráhy*, a tam cit. judikatura].
18. Ochranu obchodního tajemství a možnosti poskytování takto chráněných informací reguluje § 9 informačního zákona. Podle odst. 1 platí, že *pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne*. Z odst. 2 pak plyne, že *při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství*.
19. V každém jednotlivém případě je třeba dbát smyslu a účelu informačního zákona (např. rozsudek 10 As 368/2017, bod 29). Informační zákon totiž umožňuje výkon práva na informace, které zaručuje čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Toto právo je neoddělitelně spojeno se svobodou projevu. Výkon tohoto práva může omezit jen zákon (čl. 17 odst. 4 Listiny) a právě § 9 odst. 1 informačního zákona představuje jedno z omezení vylučujících povinnost poskytovat informace. Z této výluky je dána výjimka, jedná-li se o příjemce veřejných prostředků (§ 9 odst. 2 informačního zákona). V takovém případě má žadatel právo na informaci o rozsahu těchto poskytnutých prostředků a o tom, komu byly poskytnuty. Smysl této úpravy je zřejmý – každý má právo zjišťovat informace, aby si mohl vytvořit názor (mohl zhodnotit), zda v určité situaci byly či nebyly vynaloženy účelně veřejné prostředky. Vždy je ovšem nutno specificky posuzovat, zda poskytnutá informace o rozsahu používání veřejných prostředků má skutečně vypovídací hodnotu, tedy zda vůbec umožňuje takové hodnocení. Smyslem § 9 odst. 2 informačního zákona je umožnit veřejnou kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky. Jelikož samotná informace o ceně nevypovídá o tomto způsobu hospodaření, je nutné společně s ní vždy poskytnout alespoň rámcovou informaci o předmětu plnění, za nějž se cena poskytuje. Přípustná míra “rámcovosti” pak vychází právě z toho, zda je možné posoudit

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

hospodárnost využití veřejných prostředků (rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2004, čj. 7 A 118/2002-37, č. 654/2005 Sb. NSS).

20. Předmětem ochrany jakožto obchodního tajemství není smlouva jako taková, ale pouze jednotlivé informace ze smlouvy vyplývající. To, že jsou ve smlouvě uvedeny pouze skutečnosti, které představují obchodní tajemství, není typické (viz rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2006, čj. A 2/2003-73, č. 1469/2008 Sb. NSS, či také Rothanzl, L. § 9 [Ochrana obchodního tajemství]. In: Furek, A. a kol. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 465).
21. Žalobkyně mj. namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Soud si plně uvědomuje, že „přezkoumatelnost“ správního rozhodnutí není hodnotou sama o sobě. Zrušení správního rozhodnutí zpravidla pro účastníky řízení neznamená žádný přínos. Výsledkem je naopak pravidelně prodloužení a prodražení celého řízení. I proto je nutné k aplikaci rušícího důvodu spočívajícího v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů přistupovat krajně zdrženlivě. Jeho použití je namísto např. tehdy, pomine-li správní orgán podstatná skutková tvrzení opřená o obsah správního spisu či podložená důkazními návrhy, mohou-li reálně vést k přehodnocení merita věci (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, *Zdravé Ktišsko*, bod 30).
22. Jakkoli soud usiloval o věcný přezkum napadeného rozhodnutí, v tomto úkolu mu brání nedostatek důvodů obou správních rozhodnutí, a také další procesní vady (viz dále). Vlastní přezkum napadeného rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že rozhodnutí správního orgánu splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje námítky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, proč vnímá skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl či jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92-23). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky; přesto správní orgány v této věci v odůvodnění jejich rozhodnutí neuvedly takové úvahy, jimiž by v dostatečně konkrétní míře vysvětlily, proč tu kterou část znečitelněných ustanovení smlouvy či jejích příloh nelze poskytnout v režimu informačního zákona.
23. Výše uvedená kritéria nesplňuje ani jedno z rozhodnutí v této věci. Přezkoumal-li by soud rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatížil by vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91).
24. Z výroku prvostupňového rozhodnutí plyne, že povinný subjekt odmítl celou žádost o informace, a to navzdory tomu, že přípisem ze dne 20. 5. 2025 poskytl žalobkyni část požadovaných informací (ze stran 41 a 42 smlouvy). Taková formulace výroku je v tomto případě nešťastná a značně zavádějící. Pokud žádosti alespoň z části vyhověl, *ve zbývajících částech*, kterou konkrétně bylo třeba ohraničit ve výroku rozhodnutí, měl žádost částečně odmítnout.
25. O to víc pak vedle formulace výroku žalobkyni mohlo zmást odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, z něhož nelze vyčíst konkrétní důvody neposkytnutí všech znečitelněných částí smlouvy a jejích příloh, ale pouze důvody, které se *patrně* vztahují k neposkytnutí údajů z přílohy D smlouvy (bod 36 prvostupňového rozhodnutí). V tomto duchu pak

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

navzdory adresným rozkladovým námitkám, jimiž se žalobkyně domáhala konkrétního odůvodnění ke *všem* žádaným a neposkytnutým informacím, pokračoval také ministr pro místní rozvoj (s. 4 napadeného rozhodnutí). Ani napadené rozhodnutí neobsahuje konkrétní a řádně vymezené důvody, pro které ministr považoval jednotlivé části smlouvy (konkrétně fragmenty čl. 7.7, 10.1, 11.1, 15.1, 20.3, 20.4, 20.5, 25.3 a příloh C, D, E a I) za obchodní tajemství ve smyslu § 504 občanského zákoníku, a tedy, proč tyto údaje nepodléhají informační povinnosti v režimu informačního zákona. Soudu se jeví, že správní orgány si nesprávně vyložily rozsah žalobkyniny žádosti o informace, pokud – alespoň v nějaké míře – pracovaly pouze s dvěma okruhy informací, a to s údaji na s. 41 a 42 smlouvy na straně jedné, a s rozpočtovými údaji v příloze D obsaženými na s. 65 smlouvy na straně druhé. Je sice pravdou, že žalobkyně tyto dva okruhy informací výslovně akcentovala. Dle soudu jim ovšem přiřadila pouze vyšší míru priority než zbytku žádosti, v níž, jak je zjevné z jejího obsahu, skutečně požadovala úplné znění celé smlouvy vč. příloh.

26. Soudu tedy není zřejmé, proč povinný subjekt odmítl celou žádost o informace, když jí alespoň v části vyhověl (žalobkyni odkázal na verzi smlouvy zveřejněnou v registru smluv a nad rámec toho jí poskytl údaje na s. 41 a 42 smlouvy). Pokud měl povinný subjekt za to, že rozhoduje pouze o žádosti o informace stran s. 41 a 42 smlouvy a dále přílohy D na s. 65 smlouvy, pak odůvodnění jeho rozhodnutí neodpovídá výrok, jímž odmítl poskytnout všechny žádané údaje. Povinný subjekt se měl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí adresně vypořádat s celým jejím předmětem (rozsahem), nikoli jen s částí nezveřejněných údajů obsažených v příloze D. Nadto nepřezkoumatelně (viz dále). Pokud měl povinný subjekt pochybnosti o rozsahu žádosti o informace, měl toto s žalobkyní komunikovat. Takový postup ovšem z předloženého správního spisu nevyplývá.
27. Soud míní, že pokud žalobkyně žádala o poskytnutí úplného znění smlouvy vč. příloh, pak žalovaný, pokud zamýšlel neposkytnout některé údaje ze smlouvy, nemohl spoléhat na čl. 22.2 smlouvy, jímž si strany smlouvy vymezily údaje, které se nezveřejňují v registru smluv či neposkytují cestou informačního zákona. Toto smluvní ustanovení představuje totiž pouze jednu z podmínek (tzv. právní ochranu) pro to, aby určitá informace mohla být považována za obchodní tajemství. Smluvní ujednání zakotvené v čl. 22.2 smlouvy totiž v režimu informačního zákona z jím vyjmenovaných údajů ve smlouvě bez dalšího nečiní obchodní tajemství, které by povinný subjekt nemohl poskytnout (viz rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2008, čj. 7 As 24/2007-106, ČEZ, a navazující judikaturu).
28. Odpírá-li povinný subjekt poskytnutí určité informace (např. několika oddělených částí smlouvy), měl by ve vztahu ke každému takovému údaji uvést, co daný údaj představuje, např. v reáliích tohoto případu tedy konkrétněji uvést, zda jde o smluvenou hodnotu, cenu, určitý termín apod. Prostým znečitelněním určitého údaje totiž leckdy nelze identifikovat ani charakter zneprístupněné informace, natožpak to, zda skutečně jde o obchodní tajemství hodné ochrany v režimu § 9 odst. 1 informačního zákona. Aniž soud správní orgány instruuje, jak s tímto požadavkem naložit, jistě nelze ničeho namítat proti postupu, jímž povinný subjekt přímo v poskytovaném dokumentu zřetelným způsobem *nabradí* původní údaj, který představuje obchodní tajemství, obecnou formulací či označením znečitelněného údaje, např. [sjednaná cena], [hodnota kompenzace], [dodací termín], [jméno svědka], [výrobní technologie] atd.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

29. Tím však jeho povinnost odůvodnit rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti nekončí. Musí totiž mít na zřeteli, že ke každé odpírané informaci, kterou je třeba identifikovat např. článkem smlouvy, číslem strany smlouvy apod., by měl přesvědčivě objasnit, zda naplňuje parametry obchodního tajemství, které spadá pod ochranu čl. 9 odst. 1 informačního zákona. To učiní jen tak, že k dílčímu údaji postupně vysvětlí, proč ten který údaj splňuje všechna kritéria obchodního tajemství dle § 504 občanského zákoníku, a tedy, že právě tato informace (a) je konkurenčně významnou, (b) určitelnou, (c) ocenitelnou, (d) není v obchodních kruzích běžně dostupná, (e) souvisí se závodem, a že (f) vlastník zajišťuje její utajení. Takový standard požaduje nejen ustálená judikatura k informačním věcem (rozsudky NSS ze dne 22. 3. 2016, čj. 9 As 155/2015-195, *ČEZ*, bod 25, či ze dne 28. 2. 2024, čj. 2 As 96/2023-92, *Masaryk Station Development*, bod 42), ale adoptovala si ho i odborná veřejnost (např. Rothanzl, L. § 9 [Ochrana obchodního tajemství]. In: Furek, A. a kol. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 463 a násl., konkrétně body 6 a 8).
30. Přitom by povinný subjekt neměl opomenout, zejména je-li to sporné, posoudit a pečlivě odůvodnit, zda u každého z těchto údajů není dána výjimka z výjimky z poskytování informací dle § 9 odst. 2 informačního zákona (k tomu viz již bod 19 tohoto rozsudku shora).
31. Samozřejmě soud nepožaduje, aby povinný subjekt v krátké lhůtě 15 dní, v níž musí rozhodnout o odmítnutí žádosti o informace, zvláště prováděl detailní hodnocení ke každé jedné znečitelněné položce smlouvy či jejích příloh. Zároveň ovšem nelze upustit od požadavku, aby z rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo zřejmé, jaký druh údaje v každé konkrétní znečitelněné části považuje za obchodní tajemství, resp. jaká je povaha tohoto údaje (v tomto případě jde patrně o rozpočtové ceny, kompenzace či termíny). Povinný subjekt tedy musí všechny znečitelněné údaje, nemají-li stejnou povahu, přinejmenším seskupit do jednotlivých množin dle jejich společných hlavních vlastností a alespoň ve vztahu k těmto množinám prostřednictvím substancování konkrétních skutečností k jednotlivým shora vyjmenovaným hlediskům vysvětlit, že tyto údaje splňují všechny kumulativní kritéria pro to, aby šlo o obchodní tajemství optikou § 504 občanského zákoníku, a také, že nespádají pod výjimku z výjimky dle § 9 odst. 2 informačního zákona. Takový postup ostatně odpovídá i ustálené judikatuře, dle níž je možné druhově či typově seskupit jednotlivé informace a následně u nich pečlivě vysvětlit, proč mají být obchodním tajemstvím (viz rozsudky NSS ze dne 26. 10. 2023, čj. 9 As 24/2023-37, bod 18, a ze dne 25. 10. 2023, čj. 6 As 123/2022-93, *O2 Czech Republic*, bod 16).
32. Soud tedy nemohl přezkoumat napadené rozhodnutí, jelikož ani ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím neosvětlilo dostatečně adresné a konkrétní důvody, pro které povinný subjekt nemohl žalobkyni poskytnout všechny dílčí informace, o které ho požádala. Napadené rozhodnutí, stejně tak jako prvostupňové rozhodnutí, tedy trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].
33. Judikatura obecně vychází z toho, že soud může nařídít poskytnutí informace ve chvíli, kdy je rozhodnutí přezkoumatelné (viz např. rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2006, čj. A 2/2003-73, č. 1469/2008 Sb. NSS, ze dne 28. 3. 2014, čj. 5 As 75/2013-53, *Liberecká IS*, či rozsudek 2 As 96/2023, bod 47). Nicméně také dovodila, že soud může tuto pravomoc využít i v situaci, kdy správní orgán svévolně vydává nepřezkoumatelná rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2014, čj. 6 As 140/2013-155, *Investiční a rozvojová Praha 3*). Úkolem správních soudů není nahrazovat úvahy správních orgánů a domýšlet

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

za ně důvody jejich rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 2. 6. 2016, čj. 7 As 267/2015-57, *Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu*, či ze dne 1. 2. 2017, čj. 9 As 87/2016-29, body 30 a 31). Při přezkumu rozhodnutí správního orgánu nemůže soud dotvářet a domýšlet odůvodnění za správní orgán. Tím by totiž zcela popřel svou roli přezkumného orgánu, jehož řízení je založeno na rovnosti účastníků (čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Soud tedy vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného je zcela nepřezkoumatelné a řízení trpělo i jinými vadami, nemusel postupovat dle § 16 odst. 6 informačního zákona. Zároveň třeba dodat, že zde nejde o případ opakovaného vydávání nepřezkoumatelných rozhodnutí.

34. Dále soud nepřehlédl, a to mu rovněž bránilo v přezkumu napadeného rozhodnutí, že mu žalovaný předložil správní spis, který obsahoval celou smlouvu, avšak pouze ve verzi se znečitelněnými částmi, které neposkytl ani žalobkyni. To znamená, že ani ze správního spisu tak, jak ho předložil žalovaný, správní orgány a ani soud nemohly určit, zda ta která informace je či není vyloučena z informační povinnosti. Nad rámec „anonymizované“ verze smlouvy tak, jak zřejmě byla zveřejněna v registru smluv, žalovaný do správního spisu, který předložil soudu, zahrnul jen a pouze přílohy D a E smlouvy (do nichž pak během řízení o žalobě žalobkyně chtěla nahlížet). Rozhodnutí žalovaného tak nemohla z vyložených důvodů obstát ani z pohledu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jelikož závěry žalovaného nemají – z větší části – oporu ve správním spisu, který neobsahuje podklad, z něhož by bylo možné zjistit povahu všech neposkytnutých informací (viz seznam v bodě 25 shora). Vzhledem k tomu, že soud shledal zde uvedené vady, nevyžádal si od povinného subjektu ani úplné znění smlouvy, neboť by ani takovým postupem nebyl s to zhojit popsané zásadní pochybení správních orgánů. Byly to totiž v první řadě právě samy správní orgány, kdo si měl vyjasnit odpovědi na výše uvedené otázky ohledně jimi neposkytnutých údajů. Soud by tak svým postupem nepřipustně nahradil jejich rozhodovací činnost a v rozporu s principy, na nichž je soudní řízení správní postaveno, by to byl právě a jedinec on, kdo by poprvé posuzoval relevantní skutkové a navazující právní otázky. Na tomto místě soud opět připomíná, že stěžejním předpokladem pro tzv. informační příkaz soudu dle § 16 odst. 6 informačního zákona je to, že napadené rozhodnutí, resp. rozhodnutí povinného subjektu, netíží vada řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2020, čj. 5 As 170/2019-30, č. 4020/2020 Sb. NSS, bod 41).
35. Z předloženého správního spisu nevyplývá ani to, že by žalovaný vyzval osoby zúčastněné na řízení k tomu, nechť se před rozhodnutím o žádosti žalobkyně vyjádří stran ochrany jejich obchodního tajemství. Tak tomu je, přestože povinný subjekt již v bodě 38 prvostupňového rozhodnutí konstatoval, že tyto osoby mají práva k obchodnímu tajemství obsaženému v neposkytnutých informacích. Povinný subjekt si této povinnosti měl být vědom, jelikož vyplývá z ustálené rozhodovací praxe správních soudů (rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2014, čj. 1 As 189/2014-50, č. 3185/2015 Sb. NSS, *České dráhy*, body 25 a násl., a četná navazující judikatura). Jsou to právě osoby zúčastněné na řízení, které mohly a také měly již v rámci postupu směřujícího k vyřízení žádosti o poskytnutí informace podrobně vylicit překážky, které bránily poskytnutí údajů, jež považovaly za obchodní tajemství. Měly poskytnout jasně vymezené důvody, pro které je každý ze žalobkyni kýžených údajů třeba chránit jako obchodní tajemství a nelze jej poskytnout v režimu informačního zákona. V tomto ohledu není povinností správního orgánu domýšlet důvody, pro které je ten či onen údaj obchodním tajemstvím. Správní orgán totiž v řízení dle informačního zákona na základě tvrzení a skutečností předložených dotčenou osobou (zde nositelé práv k informacím označeným jako obchodní tajemství) jen a pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

hodnotí, zda sporné údaje naplňují všechna kritéria obchodního tajemství dle § 504 občanského zákoníku, a zda takové údaje nespádají ani pod poskytování informací ve smyslu § 9 odst. 2 informačního zákona. Pokud by povinný subjekt postupoval správně a zaslal by zúčastněným osobám odpovídající výzvu k vyjádření, měl by jistě více podkladů k rozhodnutí o tom, zda konkrétní údaje považovat za neposkytnutelné obchodní tajemství, či nikoliv. Vložil-li by pak k těmto jednotlivým údajům či jejich skupinám do rozhodnutí odpovídající odůvodnění, mohla by pak i žalobkyně v rozkladu (či posléze v žalobě) adresně zpochybňovat konkrétní skutkové a právní závěry, pro které jí byly jednotlivé údaje odepřeny. Pokud tímto způsobem povinný subjekt a pak pohříchu ani žalovaný nepostupovali, nemohl ani soud řádně (věcně) vyhodnotit zákonnost důvodů, pro které žalobkyni neposkytly všechny požadované informace. Jelikož z ničeho neplyne, že by povinný subjekt vyrozuměl dotčené osoby (zde zúčastněné osoby) o žádosti žalobkyně, zatížil svůj postup vadou dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

36. Nad rámec nezbytně nutného odůvodnění soud dodává, že povinný subjekt by při opětovném posouzení žádosti o informace měl rovněž bedlivě vážit jednotlivá východiska plynoucí mj. z již cit. rozsudku NSS 2 As 96/2023. Měl by se zabývat nejen tím, zda jsou informace ze smlouvy z roku 2020 ještě dnes natolik aktuální, aby je bylo možné považovat za neposkytnutelné obchodní tajemství, ale také tím, zda žádané informace stále mají takovou povahu, že by z nich bylo možné zjistit samotnou podstatu obchodního modelu zúčastněných osob, např. jejich know-how či cenovou politiku.
37. S ohledem na výše uvedené se soud nemohl zabývat věcnými námitkami, jimiž žalobkyně zpochybňovala naplnění jednotlivých kritérií pro to, aby jistý údaj bylo možné považovat za obchodní tajemství, resp. tím, zda v tomto případě šlo o informace týkající se používání veřejných prostředků ve smyslu § 9 odst. 2 informačního zákona. V tomto ohledu soud jen pro úplnost upozorňuje, že dle jiných ustanovení smlouvy měla ČR také od ČEZ odkoupit akcie Elektrárny Dukovany II, což je okolností, kterou povinný subjekt nemůže (vedle jiných smluvních ujednání) pomíjet.
38. Dle soudu konečně není jasné, kam povinný subjekt mířil tou částí odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, v níž poukazoval na to, že informační zákon nemá nástroj na omezení zneužití poskytovaných informací.
39. Soud vzhledem k výše uvedenému neřešil ani procesní námitky žalobkyně ohledně toho, že se v soudním řízení nemohla seznámit s důkazy, které dle ní měl soud provést u ústního jednání. Pokud by soud mohl žalobu věcně projednat, vypořádal by se věcně i s tímto procesním aspektem nynější věci. V tom mu však bránily shora identifikované zásadní vady rozhodnutí žalovaného, pro která nemohl napadené rozhodnutí věcně přezkoumat a provádět za tímto účelem dokazování.

IV. Závěr a náklady řízení

40. Soud žalobu shledal důvodnou. Proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s.]. Jelikož těmito vadami trpělo také prvostupňové rozhodnutí, postupoval dle § 78 odst. 3 s. ř. s. V dalším řízení jsou správní orgány vázány právními závěry tohoto rozsudku [§ 78 odst. 5 s. ř. s.]. V prvním kroku povinný subjekt zejména do správního spisu opatří úplné znění smlouvy (bude-li to považovat za nutné, zajistí přitom odpovídajícím procesním postupem jeho ochranu), dále, přetrvávají-li u něj pochybnosti o rozsahu žádosti, vyzve žalobkyni, ať ozřejmí, zda žádá o úplné znění smlouvy, či nikoli. Současně povinný subjekt

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

také zašle výzvu zúčastněným osobám (coby dotčeným osobám dle § 2 odst. 3 ve spojení s § 4 odst. 3 správního řádu), nechť vylicí, proč nelze ten který znečitelněný údaj ze smlouvy poskytnout v režimu § 9 odst. 1 a 2 informačního zákona. Následně povinný subjekt pro případ, že na svém stanovisku setrvá, s ohledem na výše uvedené pečlivě vysvětlí důvody, pro které jednotlivé údaje (či jejich typové množiny) považuje za obchodní tajemství ve smyslu § 504 občanského zákoníku, a také zdůvodní, proč nespádají pod poskytování informací ve smyslu § 9 odst. 2 informačního zákona. V opačném případě, zjistí-li, že některou z dosud neposkytnutých informací lze poskytnout, žádosti alespoň v její další části vyhoví. Ve zbytku pak případně vydá rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti s tím, že ve výroku tohoto rozhodnutí jasně vymezí, jaké informace odmítá poskytnout.

41. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch. Soud jí proto přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů soudního řízení. Náklady řízení tvoří soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta za čtyři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do konce roku 2024. Advokát věc převzal a připravil věc k zastoupení, což zahrnuje i nahlížení do spisu dne 30. 9. 2024 (např. rozsudek NSS ze dne 5. 5. 2023, čj. 4 Afs 243/2022-36, bod 13). Dále advokát soudu doručil žalobu, podání ze dne 30. 9. 2024 a repliku ze dne 25. 11. 2024. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu před koncem roku 2024 činila sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle s. ř. s., s výjimkou věcí podle odstavce 2, částku 3 100 Kč, tj. 4 x 3 100 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu má advokát za čtyři úkony právní služby nárok na paušální částku ve výši 4 x 300 Kč. Zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, a tedy se zvyšují náklady řízení o částku odpovídající této dani, tj. 2 856 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 19 456 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (o. s. ř.), ve spojení s § 64 s. ř. s.
42. Soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání práva na náhradu dalších nákladů řízení. Tudíž jim dle výroku III nenáleží právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje NSS.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá NSS. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Nesplní-li povinný (žalovaný) dobrovolně, co mu ukládá výrok II vykonatelného rozhodnutí, může oprávněná (žalobkyně) podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Praha, 20. května 2025

Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.